

Prolog. I fiendens näste

En man omvälvd av svarta skuggor dök upp i en stor, mörk hall. Han var lång, svarthårig och hade mörka ilskna ögon. Han skyndade fram genom de långa korridorerna i den mörka borgen tills han kom fram till en stor sal i mitten av fästningen. Han kastade upp de stora dubbeldörrarna och gled in i salen.

”Ah, Painer hur gick det med ditt uppdrag?” ljöd en stark stämma genom skuggorna som virvlade genom salen. ”Hittade du den?”

”Jag hittade den, men innan jag hann komma på hur jag skulle kunna *plocka upp* den fick vi besök. De har hittat Khaltors arvinge. Han är bara en liten *skitunge*, men jag måste erkänna

att jag underskattade honom. Han lyckades spetsa mig med Heldels svärd *och* han och hans vänner dödade alla mina soldater.” snäste Painer och började vanka argt fram och tillbaka.

”Du blev övermannad av en liten pojke?” hördes rösten igen.

”Vilken besvikelse! Jag hade väntat mig mer av *dig*.”

”Han hade *Akires mantel* på sig. Jag hade inte trott att han skulle kunna stå emot smärtan tillräckligt för att kunna täcka sig själv med den.” spottade Painer ut.

”Vilka andra var med honom?”

”Eldel, Levia, Slifro och Arbelo. Sedan var det en alv och en till man som jag inte kände igen. Tyvärr lyckades de alla överleva.”

”Nu vet vi i alla fall vilka vi har att göra med. Nästa gång kommer vi att vara förberedda. Oroa dig inte, du kommer att få din hämnd.” sade rösten.

Painer stannade och ett blodisande grin spred sig över hans ansikte.

”*Hämnd*, jag längtar redan.”